

Упродовж останніх років стратегія молоді на етапі вибору професії визначається двома основними аспектами – прагненням досягти високого конкурентоспроможного рівня власних ресурсів і бажанням задовольнити власні матеріальні потреби, сформовані на основі нових споживчих стандартів. Суттєвою мотивацією молоді до продовження навчання й отримання освіти є твердження про те, що молодим частіше вдається знайти навчальні, а не робочі місця. Таким чином, далі більша частина людей молодого віку охоплена навчанням, а процес працевлаштування відходить на другий план. Одночасно створюється специфічний ринок молодіжних місць праці, що охоплює найрізноманітніші види короткочасної, тимчасової, непостійної роботи, такої роботи, яку можна поєднувати з навчанням в навчальних закладах різного рівня. За великим рахунком, йдеться про «конгломерат» молодіжної роботи і навчання, який є паліативом життєвої стратегії, пов'язаної з постійною зайнятістю, перспективами професійного самовдосконалення і кар'єрного зростання.

Отже, можна зробити висновок, що під час навчання у виші відбувається певне залучення до професії, проте набутих досвіду і якості професійної підготовки може бути недостатньо. Причинами такого є особливість організації навчального процесу, здебільшого, відсутність попиту на ринку праці. Саме тому сформувалися невисокий рівень навчально-пізнавальної активності та прагматичне ставлення до навчання. Державна політика в галузі освіти повинна забезпечити сприяння формуванню, і належному використанню трудового потенціалу країни. Держава має створити умови, за яких бізнес і громадські організації, зацікавлені у висококваліфікованих працівниках, будуть активніше прилучатися до фінансування освіти.

#### **Список використаних джерел**

1. Дяків О. Молодь на ринку праці регіону: проблеми та шляхи їх вирішення / О. Дяків // Міжнародна науково-практична конференція «Праця в ХХІ столітті: новітні тенденції, соціальний вимір, інноваційний розвиток» / Формування ринкової економіки: зб. наук. праць. – К.: КНЕУ, 2012 т. 1. – С. 403–411.

**Майя БОГДАН**

Науковий керівник

канд. екон. наук, доцент Крамарчук С. П.

Тернопільський національний

економічний університет

### **ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ МАЛОГО БІЗНЕСУ В УКРАЇНІ**

В наш час дуже актуальною темою є розвиток малого бізнесу, адже саме завдяки йому створюються нові робочі місця, через що зменшується рівень безробіття, збільшуються надходження до державного бюджету у вигляді податків, відбувається насичення ринку товарами та послугами, відбувається структурна перебудова економіки. Окрім того, малі підприємства не потребують великого стартового капіталу. Все це дуже необхідно в умовах економічної кризи.

Але без підтримки держави і без власної внутрішньо-групової взаємодії малий бізнес не зможе відстоювати свої політичні, економічні, соціальні інтереси у конкурентній боротьбі з великим бізнесом.

Перспективи розвитку малого бізнесу досліджували у своїх працях такі науковці, як І. Комарницький, М. Офік, В. Стадник, О. Петрицька та А. Чернявський. У своїх роботах вони виклали основні проблеми та стратегічні завдання розвитку малого бізнесу [1,2,3].

В Україні станом на 2015 рік функціонувало 72 малих підприємства у розрахунку на 10 тис. осіб наявного населення, найбільша кількість суб'єктів малого підприємництва припадає на Миколаївську область, найменша – на Львівську область. Це свідчить про те, що на розвиток малих підприємств впливають регіональні умови, серед яких : наявність ресурсів, ставлення до підприємництва населення та органів місцевої влади, психологія населення даного регіону та інші. Все це треба враховувати при здійсненні ефективної програми територіальної політики стосовно розвитку малого підприємництва, що дозволить подолати економічну кризу. На малих підприємствах зайнято 2237,4 тис. працівників, з них найбільша кількість найманих працівників припадає на малі підприємства, що займаються операціями з нерухомим майном, орендою, інжинірингом та наданням послуг підприємцям [4].

Головними стримуючими факторами розвитку малого бізнесу в Україні є недосконала система оподаткування, відсутність державної фінансово – кредитної підтримки, низький управлінський рівень, недоступність кредитних ресурсів, проблеми з формування каналів збуту та слабкий розвиток інвестиційних процесів, недостатнє інформаційне забезпечення малого підприємництва.

Проблема фінансування малих підприємств полягає в обмеженні їх доступу до коштів банківської системи. Це відбувається через високі проценти. Але фінансова підтримка малих підприємств повинна йти не тільки від держави, але й від великих підприємств.

Також на розвиток малого бізнесу негативно впливає зростання цін, інфляція, корупція та низький рівень платоспроможності населення. З цими проблемами необхідно боротися на державному рівні. Адже через складну економічну ситуацію в країні, населення не може дозволити собі надмірні фінансові затрати. Як наслідок малі підприємства втрачають покупця своєї продукції, що призводить до їх зникнення з ринку товарів та послуг. Частка банкрутств малих підприємств завжди вище, адже, щоб вирішити проблему конкурентоспроможності продукції, підприємцю треба піти на ризик. Особливо тяжко малому бізнесу в умовах фінансово-економічної кризи.

Велика кількість малих підприємств знаходяться «в тіні». Це відбувається через високі ставки податку на прибуток, ПДВ та нарахування до фонду заробітної плати. Підприємства змушені приховувати свої реальні доходи, щоб нагромадити кошти для розвитку їхнього бізнесу.

Для вирішення проблем розвитку малого бізнесу в Україні необхідно вжити ряд заходів: вирішити проблеми з надмірного податкового навантаження на діяльність підприємств, обмежити втручання державних службовців у підприємницьку діяльність, прийняти заходи боротьби з тінізацією підприємницької діяльності за допомогою законодавства, встановити фінансово-кредитну підтримку малих підприємств, здійснити кадрове забезпечення бізнесу та стимулювати зовнішньоекономічну діяльність суб'єктів малого бізнесу.

Таким чином, державі необхідно створити програму розвитку малого підприємства, адже малий бізнес беззаперечно має позитивне значення для національної економіки.

#### **Список використаних джерел**

1. Комарницький І., Офік М. Проблеми розвитку малого і середнього підприємництва. // *Регіональна економіка*. - 2005. - №4. - С. 50-58.
2. Стадник В., Петрицька О. Складові і чинники формування потенціалу розвитку малого підприємництва. // *Актуальні проблеми економіки*. - 2009. - №12. - С. 124-128.
3. Чернявський А. Стратегічні завдання розвитку малого підприємництва. // *Економіка і держава*. - 2005. - №4. - С. 38-41.
4. <http://www.ukrstat.gov.ua/>

#### **Наталя БОРИС**

Науковий керівник

канд. екон. наук, доцент Дяків О. П.

Тернопільський національний

економічний університет

### **ЗАЙНЯТІСТЬ МОЛОДІ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РИНКУ ПРАЦІ**

Сьогодні актуалізується тема зайнятості молоді. Як відомо, молодь – це наше майбутнє. Сучасна молодь має великий потенціал, енергію, але не всі хочуть спрямовувати її у правильне русло, тобто у працю. Хоча нині триває науково-технічний прогрес, який спрощує роботу, проте у молодого населення недостатньо практичних навиків, професійних знань. Часто молодь не підготовлена до конкуренції на регіональному ринку праці через незадовільні моральні якості, й тому рівень зайнятості падає дедалі нижче. Питанням стану регіонального ринку праці молоді присвячені дослідження значної кількості вчених. Серед українських науковців цим питанням приділяли увагу, зокрема, І. С. Марченко, А. В. Янішевська, О. А. Грішнова, О. С. Лаврук, С. І. Бандур, В. М. Василенко.

Варто особливо зазначити, що найголовніше у житті кожної молодої людини – правильно вибрати професію, визначити професійні інтереси і цим знайти своє призначення.

Нині молодь України віком від 14 до 35 років (а саме ця вікова група відповідно до ст. 1 Закону України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні» є молоддю) це більше 10 мільйонів осіб, тобто п'ята частина населення України. Статистика показує, що 40% опитаних студентів вишів України вважають, що вони зможуть отримати роботу за спеціальністю, а третина випускників профтехучилищ змінює свою професію і здобуває іншу спеціальність.

Принагідно зазначимо, що за статистичними даними [1] частка молодих осіб у загальній чисельності населення України залишається дещо більшою, ніж у країнах Європейського Союзу, але упродовж багатьох останніх років зменшуються як загальна кількість молодих осіб в Україні, так і питома вага молоді.

Окрім кількісних характеристик, важливо розглянути якісні характеристики зайнятості молоді. За цими характеристиками можна